

Všechno bych vzala zpět

Helena Vondráčková

Když sedím v pokoji, kde nikdo nebydlí,
stůl bez židlí,
čas půlnoční
a společnost mi dělá světlo měsíční,
radši bych vzala zpět
těch posledních pár vět.
Teď vím.

Já jsem ti tenkrát řekla abys odešel,
hm a ty si šel
jako by nic.
Mé okno smýval příval jarních plískanic.
Proč jen jsem mlčela?
Vždyť to jsem nechtěla.
Co s tím?

Vodopád slov
zamlčených
dál tiše v uších mi zní,
smysl ztrácí se z nich,
lásko má,
hm...

Viš to se někdy někdy vážně nemyslí,
to bylo zlý
jen tak si jít.
Snad si se mohl aspoň jednou otočit,
všechno bych vzala zpět,
všechno bych vzala zpět.
Teď vím.

Vodopád slov
zamlčených
dál tiše v uších mi zní,
smysl ztrácí se z nich,
hm... lásko má,
lásko má.

Vodopád slov
zamlčených
dál tiše v uších mi zní,
smysl ztrácí se z nich,
lásko má.

Jen někdy z čista jasna zvoní telefon,
v něm mlčí něčí hlas a není slyšet tón...